

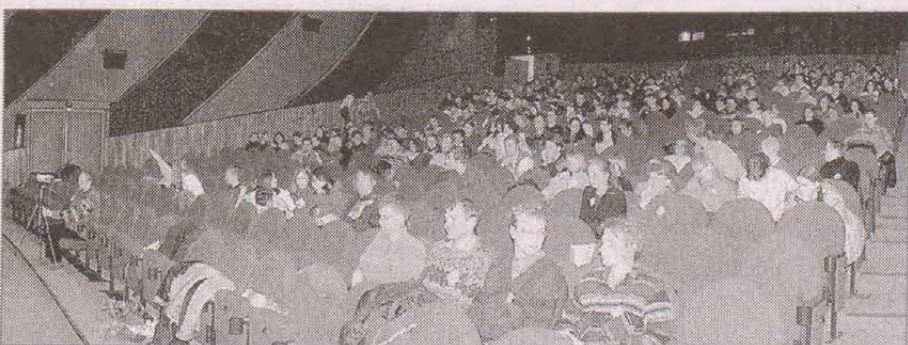
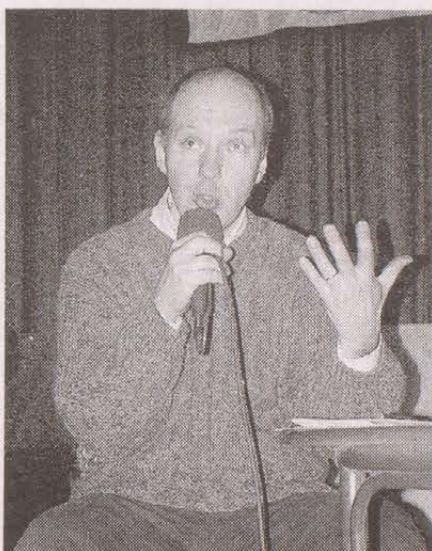
ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

Ročník VII

číslo 4

Duben 2002

Z OBSAHU

Diecézní setkání
mládeže Litoměřice

STRANA 4

Obec a farnost
Mašův

STRANA 5

P. Jindřich Kotvrda
spirituál Konviktu

STRANA 8-10

Z diecézních center

STRANA 12-13

Rozhovor
s Radimem
Ucháčem

STRANA 15

XXVI. DIECÉZNÍ SETKÁNÍ MLÁDEŽE

VY JSTE SŮL ZEMĚ,
VY JSTE SVĚTLO SVĚTA

MT 5, 13 - 14

Česká charita otevřela dětské centrum v uprchlickém táboře v Ingušsku

Pro děti uprchlíků bylo slavnostně znovuotevřeno dětské centrum v táboře pro čečenské běžence Karier v obci Karabulak v Ingušsku. Pracovníci Sdružení Česká katolická charita (SČKCH) převzali Centrum od polské humanitární organizace a za provozu je opravili.

Dětské centrum „Raduga“ (Duha) v uprchlickém táboře Karier tvoří po přestavbě tři velké stany-třídy, ošetřovna, dřevěná kuchyně a toalety. Do všech objektů byla zavedena elektřina a plyn. Podle Pavla Hese, humanitárního pracovníka SČKCH, centrum navštěvuje sto dětí ve věku od 3 do 6 let. „V centru dostanou třikrát denně najist, hrají

si a jsou na podstatnou část dne vytrženy z přežívání v táboře,“ dodal Hes.

Kromě tohoto centra převzali charitní pracovníci odpovědnost za další dětské centrum v uprchlickém táboře Razsvet v obci Slepcovs. To navštěvuje dalších 100 dětí.

Provoz center financuje UNICEF spolu s mezinárodním společenstvím Charit – Caritas Internationalis, jehož je Česká katolická charita členem. Na projekty pomoci Čečensku lze stále přispívat na konto 1011017777/5500, variabilní symbol 126 u Raiffeisenbank, Praha 1.

Marta Fišerová
tiskové oddělení SČKCH

Novinky z nakladatelství Nové město

Blanka Pirnosová KOHO MÁ ZA ZÁDY?

čtyřicet dramatických let kardinála Miloslava Vlka

Novinářka Blanka Pirnosová sleduje životní cestu kardinála Miloslava Vlka i osudy lidí, kteří jej znali, nebo žijí dnes v jeho blízkosti. Kniha zachycuje jeho dětství, studium, první zaměstnání v okresním archivu v Českých Budějovicích, cestu ke kněžství, po vysvěcení jeho službu pod neustálým dohledem StB... Mozaika vzpomínek, krátkých a výstižných příběhů i svědectví přátel, bývalých spolupracovníků nebo farníků, to všechno najdeme

v knize jako věrný obraz naší společnosti i katolické církve v letech 1950 – 1991...

brožovaná s přebalem, 176 stran, s barevnými fotografiemi,
cena 165 Kč

Objednávejte na adrese:

nakladatelství Nové město - Praha, Londýnská 44,
120 00 Praha 2, tel./fax.: 02/22 52 14 42, tel. 22 51 40 30
e-mail: redakce@novemesto.cz; www.novemesto.cz

Dopis papeže politikům

Vatikán/VIS: „Mírové desatero“, které bylo podepsáno jako závěrečný dokument letošního Dne modliteb za mír ve světě (Asissi, 24.1.), je součástí dopisu, který adresoval papež Jan Pavel II. předním politickým představitelům.

Obsah Mírového desatera je následující:

1. Zavazujeme se hlásat své pevné přesvědčení, že násilí a terorismus odporuje duchu všech skutečných náboženství a odsuzujeme použití násilí a války ve jménu Boha nebo náboženství. Využijeme všechny možnosti k vykořenění příčin terorismu.

2. Zavazujeme se učit lidi vzájemnému respektu a úctě, abychom tak dosáhli mírového soužití a solidarity mezi členy rozličných národů, kultur a náboženství.

3. Zavazujeme se prosazovat kulturu dialogu, který na základě vzájemného pochopení a důvěry vytváří předpoklady mírového soužití.

4. Zavazujeme se bránit lidská práva, která zaručují důstojný život člověka a svobodné založení vlastní rodiny.

5. Zavazujeme se s upřímností a trpělivostí pokračovat v dialogu, bez zdůrazňování toho, co nás odděluje jako nepřekonatelná zeď, ale naopak s vědomím, že poznání odlišností vytváří předpoklady pro vzájemné pochopení.

6. Zavazujeme se k vzájemnému odpuštění všech minulých i současných provinění. Současně se zavazujeme ke vzájemné pomoci v zápase proti egoismu a zneužívání, nenávisti a násilí. Z historie totiž víme, že mír bez spravedlnosti není opravdovým mírem.

7. Zavazujeme se stát na straně těch, kteří trpí bídou a samotou; být hlasem těch, kteří nemají možnost se projevit a v konkrétních případech překonávat lidskou samotou, ve které nemůže být podle našeho přesvědčení člověk šťasten.

8. Zavazujeme se pozvednout svůj hlas na podporu všech, kteří nekapitulovali před násilím a zlem; a všemi svými silami chceme přispět k tomu, aby dnešnímu lidstvu byla dána reálná naděje na spravedlnost a mír.

9. Zavazujeme se podporovat všechny iniciativy směřující k přátelství mezi lidmi. Jsme totiž přesvědčení o tom, že při nedostatku vzájemného porozumění vytváří technologický rozvoj, kterému je dnešní svět vystaven, vzrůstající nebezpečí destrukce a smrti.

10. Zavazujeme se vyzvat představitele států, aby využili všech dostupných prostředků k vytváření prostředí solidarity, míru a spravedlnosti, a to jak na lokální, tak i mezinárodní úrovni.

Zdislava – měsíčník litoměřické diecéze

Vydává Římskokatolická farnost Smržovka
Adresa redakce: Kostelní 215, 468 51, tel./fax. 0428/38 23 65
e-mail: michal.podzimek@telecom.cz (administrace)
farnost.jbc@pvtnet.cz (příspěvky)

Číslo účtu: 963293379/0800

Řídí redakční rada, šéfredaktor: P. ICLic. Michal Podzimek
Grafická spolupráce Jan Hrubý, sazba Jan Macek. Copyright © 2002 Jan Macek a Corel Corp. Jazyková úprava tohoto čísla: Dr. Věnceslava Fišerová. Tiskne: Jan Macek, Horní náměstí 12, Jablonec nad Nisou. Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků.

Příspěvek na úhradu nákladů na rok 2001: 125 Kč + poštovné
Registrace: MK ČR 7397. ISSN 1211-3042

Ročník VII., číslo 4. Náklad: 1490 výtisků.

Datum vydání: 20. 4. 2002. Uzávěrka příštího čísla: 5. 5. 2002
Distribuci zajišťuje AMIS Praha, Na Nivách 18, 141 00 Praha 4 prostřednictvím České pošty, s. p.

Výročí kněží a jáhnů naší diecéze v květnu

narozeniny

1. 5. Evžen Policer, trvalý jáhen – 61 let
3. 5. František Opletal – 72 let
5. 5. Benno Rössler – 71 let
6. 5. Klement Ruisl – 82 let
6. 5. Jiří Breu, trvalý jáhen – 42 let
8. 5. Radim Jan Valík, OSB – 71 let
10. 5. Miroslav Šimáček – 51 let
11. 5. Jiří Veith – 45 let
12. 5. Zdeněk Angelik Mička, OP – 57 let
18. 5. Štefan Pilarčík – 38 let
20. 5. Mons. Karel Havelka – 49 let
21. 5. Oldřich Kolář – 42 let
23. 5. Miroslav Kloz, trvalý jáhen – 50 let
23. 5. Václav Vlasák – 56 let
25. 5. Václav Vaněk, trvalý jáhen – 50 let
25. 5. Milan Bronislav Čigáš, O.Praem. – 28 let
26. 5. Jan Bečvář – 78 let

výročí svěcení

8. 5. Rudolf Repka – 4 roky
13. 5. Grzegorz Czerny – 2 roky
14. 5. Augustín Števíca – 8 let
16. 5. Bohuslav Bártek – 6 let
16. 5. Jan Jucha, MS – 10 let
29. 5. Jacek Wszola – 3 roky

Vážení čtenáři!

Náš časopis se rád orientuje na informace z diecéze, ale jsem rád, když mu nechybí i trocha té duchovní formace a témat k zamyšlení.

Toto číslo vás jistě nejenom seznámí s tím co se dělo, děje a připravuje. Snažím se také nabídnout několik inspirativních postřehů ze života církve. Především bych rád upozornil na dva rozhovory. V rozhovoru s P. Jindřichem Kotvrdou máme možnost nahlédnout do života církve daleko za hranicemi naší země a ve slovech Radima Ucháče najít slovo k závažnému morálnímu tématu naší civilizace. Nepřehlédněte také dokončení článků z minulého čísla o mezináboženském dialogu a Abrahamovi.

Snad zde nechybí ani dostatek informací o diecézních aktivitách velikonoční doby. Budu rád, když se spolu setkáme opět za měsíc na stránkách květnového čísla.

P. Michal Podzimek – šéfredaktor

PŘED POSLEDNÍM ROZVODOVÝM STÁNÍM

Zesnulý strážce hrobu svaté Zdislavy P. Jindřich Gajzler zaznamenal pro naše poučení následující příběh, který nedávno vyšel v knížce Na přímluvu paní Zdislavy.

Bylo to za hluboké totality – v roce 1971. Tehdy do Jablonného jezdily – jen kvůli kulturním památkám a zdejším katakombám – různé turistické zájezdy.

Jednou vtrhla do kostela malá, mladá, silně podsaditá „čedokárka“: „Pane farář, mám tady tři autobusy od ROH a chtěli bychom se podívat do katakomb. Ale prosím vás, velmi rychle, nemáme na prohlídku víc jak takových 10 minut, tak prosím, abyste ty tři autobusy rychle protáhl katakombami.“

„Vážená soudružko vedoucí, copak myslíte, že za 10 minut tolik lidí vůbec stačí sejít dolů a zase vystoupit nahoru do kostela? Když tak strašně spěcháte, tak jed'te dál!“

Protože byla neodbytná jak ta vдовиčka v evangeliu, vzal jsem klíče a chtěl jít. Ale ona: „To takhle nejde, musíte si vzít na sebe kutnu!“ Byl jsem totiž v montérkách.

Namítl jsem: „Prosím vás – nejdřív tolik spěcháte, a teď chcete, abych se ještě šel převléknout do hábitu! Já nejsem žádné exotické zvíře v zoologický zahradě!“

„No, já turistům slíbila, že uvidí živého mnicha!“

Nechtělo se mi, ale nakonec jsem si přece hábit vzal a šli jsme. Z těch tří autobusů se to hrulo do kostela, jako když lezou do chlíva. Navalili se dovnitř, samozřejmě že se nikdo ani nepokřížoval. Všichni byli oficiálně ateisti; styděli se za své smýšlení: co kdyby náhodou...!

Začat jsem vyprávět o bl. Zdislavě, ale jen velmi, velmi stručně. Zvlášť jsem citoval Žďárskou kroniku o velikosti této ženy a zdůraznil jsem, že je patronkou rodin. Nevím už přesně, co jsem tenkrát říkal, ale mluvil jsem zřejmě ohnivě.

Když prohlídka skončila, přistoupila ke mně jedna paní: „Víte, jsem tady s manželem. Zaujalo mě, co jste říkal o paní Zdislavě – jaká to byla vzorná manželka a matka. My jsme v rozvodovém řízení a za pár dní nás podle zákona bez jakýchkoli dotazů a problémů roz-

vedou. Svatbu jsme měli před 25 lety a ono nám to v životě neklapalo. No, tak jsme se rozhodli, že až děti budou samostatné, že se takzvaně kulturně rozejdeme: pojedeme na společný výlet a na tom třetím stání uděláme definitivní tečku. Jenže když vás teď tak slyším mluvit o blahoslavené Zdislavě, najednou nás napadá, že bychom to mohli ještě zkusit. Víte, my jsme před těmi 25 lety byli naposledy v životě u zpovědi. – Nevypovídali byste nás teď?“

„Od toho jsem tady. Jenom aby tu čedokárku netrefil šlak, že se zdržíte.“ „Když tak my pojedeme zpátky vlakem nebo autobusem.“

A tak jsem vypovídal tu paní, pak mě oslovil a požádal o zpověď i její manžel a po něm další a další zájezdníci. Dopadlo to tak, že jsem zpovídal od těch devíti skoro do půl páté večer. Snad dvě třetiny celého osazenstva těch tří autobusů šly ke zpovědi. Paní průvodkyně to vzdala a ze zoufalství zapadla do hotelu „U lva“. Když k večeru v půl páté odjížděli, nakládali ji jako pytel brambor.

To je první část příběhu. Po několika letech jsem jednou viděl v chodbě stát dva lidi. „Pamatujete se na nás?“ Začali mi připomínat: „Kvůli nám, když jsme šli s manželem ke sv. zpovědi, se průvodkyně Čedoku pořádně namazala.“ – Tu jsem si najednou uvědomil, že jde o ty lidi, co sem tenkrát přijeli, aby ukončili svoje manželství a kulturně se rozešli.

Ale teď mi tato paní říká: „Ke třetímu stání, kde bychom už byli jistě rozvedeni, jsme ani nešli. Paní Zdislava nás dala zase dohromady. A od té doby vidíme, že jsme nikdy předtím, ani hned po svatbě (a už od ní uplynulo třicet let) neměli tak krásné a harmonické a pozhnané manželství. Pán nám dal tu milost, že jsme začali znovu, pořádně, na nových základech a principech.“

To jsou takové obrovské divy paní Zdislavy! Ano, ona nejen vyprošuje uzdravení těla, ale dělá i takovéto vnitřní zázraky, i když – znovu podotýkám – to nejsou zázraky oficiálně uznané.

Zdislava je velká paní, mocná Přímluvkyně u Boha, ona dává věci do řádu a do pořádku, protože celé své srdce dala Kristu a ten pořádek a řád měla v sobě.

(zkráceno)

XXVI. diecézní setkání mládeže

Mladí katolíci mají za maskota tučňáka *

Číslo v nadpisu dává tušit, že setkání mládeže mají už svou dlouhou tradici. Stala se příležitostí k setkání s kamarády odjinud, hledání nových přátelství (to s Bohem nevyjímaje), posílení víry i získání nových poznatků. Pravidelnost však svádí k zautomatizování – je jasné, že setkání bude. Ovšem jaké, to záleží na nás mladých, jak si to uděláme. Zapojme se více do přípravy, aby bylo setkání takové, jaké se nám bude líbit.

Co mě na setkání nejvíce oslovilo?

Netradiční křížová cesta, jež se pro nepřízeň počasí nakonec nekonala venku (městem), ale v katedrále, mě velice oslovila. Sedm zastavení týkajících se palčivých témat současnosti přinutilo k zamyšlení se nad sebou samým snad každého. Po stranách dřevěného kříže putujícího katedrálou zněl bouřlivý dialog dvou zástupců mladých. Jeden obhajoval správnost postojů a přístupu dnešní konzumní doby k člověku a druhý hájil a nabízel jinou cestu, cestu, kterou nám nabízí Kristus. Dialogy o drogách, sexualitě, potrzech, zaměstnanosti (workoholismu), rodině a jiném končily vždy do ztracena, do ticha, v němž mohl každý sám pohlédnout na svůj vlastní přístup ke konkrétní situaci.

Petra Krivánková

Zúčastnila jsem se skupinky s P. Šimáčkem Jak se stát užitečným. Uvědomili jsme si, že nám křesťanům nemá vadit, když jsme někde v nějakém prostředí sami, ale že se máme snažit být prospěšní druhým – i těm, kdo nás nemají rádi, jestliže cítíme, že je to potřeba, ačkoliv za to třeba nedojdeme od nich uznání. Připomněli jsme si tak slova Jana Pavla II., který říká, že každý mladý člověk by měl nějakým způsobem sloužit, jinak není opravdový křesťan.

Jana

Nejvíce se mi líbila křížová cesta, bylo sedm zastavení – to docela stačí. U každého byla vlastně scénka, mluvili dva, jeden byl kladný a druhý záporný – mluvil proti. Měli jsme si z toho vzít pro sebe poučení. Ta křížová cesta na mne udělala dojem.

Na 25. diecézní setkání mladých jsme přijely již v pátek podvečer; přijely jsme pomoci s organizací, byly jsme na recepci. Naším úkolem bylo podávat první a základní informace a instrukce všem příchozím, staraly jsme se o zápis účastníků, o prodej stravenek, výdej jmenovek, výběr příspěvků na setkání a rovněž o ubytování asi 70 mladých. Na letošní „diecézko“ přijelo kolem 250 lidí, z toho mnoho známých, tak i plno nových tváří. S některými skupinkami přijeli kněží a společně se pak účastnili programu setkání.

V sobotu odpoledne jsme ze sedmi skupinek na různá zajímavá témata zvolily skupinku s názvem „Hare Krišna, Hare Rama...“ aneb i v křesťanství lze meditovat pod vedením P. Jindřicha Kotvrdy. Meditovali jsme o poslední večeři spolu se třiceti zájemci o tento způsob přístupu k životu a modlitbě.

Petra, Pavla a Lucka Krivánkovy

* „Takhle nějak by zněl titulke o vašem setkání ve světských novinách,“ varoval nás host setkání, mediální odborník Ing. Pavel Fišer z Kanceláře prezidenta republiky. Noviny musejí zaujmout něčím neobvyklým, a to ke smůle pořadatelů církevních akcí bývá většinou něco zcela okrajového (promiň, Matěj!).

Setkání varhaníků v Mostě

Většina věřících si je vědoma důležitosti, kterou mají varhany při bohoslužbě. Sám P. Miroslav Šimáček, biskupský vikář pro pastorační, přikládá liturgické hudbě velký význam, jak napsal v pozvánce na setkání varhaníků v Mostě. V celé republice se již od počátku 90. let konají různá setkání či odborné semináře týkající se liturgické hudby a zvláště varhaníků. Naše diecéze v této oblasti dosud mlčela, proto oznámení v prosincovém čísle Zdislavy zapůsobilo velmi vhodně.

V sobotu 16. února se tedy do podkrušnohorského Mostu sjelo na pětadvacet varhaníků a varhanic, aby si vyměnili své zkušenosti a podělili se s kolegy o své starosti, jichž věru není málo.

Po úvodním přivítání a seznámení, během něhož se jednotlivě představili všichni účastníci, kteří také krátce prezentovali podmínky, v nichž vykonávají službu ve svých farnostech (kvalifikace, rozsah povinností, stav varhan, sbor, ...), následovala hlavní část programu, přednáška odborníka na slovo vzatého – ředitele kůru od Panny Marie před Týnem v Praze pana Bohuslava Korejse.

Podstatná část tohoto referátu byla věnována vztahu liturgie a hudby v různých obdobích církevního roku a při určitých slavnostech a svátcích. Účastníci poznali

např. obecné předpoklady a podmínky pro práci s kancionály, výběr písní k bohoslužbě, vhodnost jednotlivých způsobů doprovodu, seznámili se s harmonizací, registrací apod. Přednášející se rovněž zmínil o některých zásadách údržby a oprav varhan, neopomněl také krátkou vsuvku o vedení chrámového sboru. Závěr své přednášky věnoval představení časopisu Varhaník, který se šestkrát do roka fundovaně věnuje problematice týkající se krá-

lovského nástroje a liturgické hudby. O aktuálnosti probíraných témat svědčila diskuse, ve které přednášející ochotně odpovídal na dotazy.

Po pauze na oběd, který si všichni účastníci velmi pochvalovali (zde je nutno podotknout, že celé režie se laskavě ujal hostitel P. Josef Hurt), program pokračoval seznámením s mosteckým chrámovým sborem Cantores Sancti Venceslai, jehož aktivity prezentoval místní varhaník pan Jiří Bříza, bratr nedávno zesnulého svatohorského redemptoristy a autora mešního ordinaria, P. Karla Břízy.

Předě mší svatou, vyvrcholením celého programu, se Cantores předvedli v krátkém koncertě a pak velmi pěkně doprovodili bohoslužbu zhudebněnými texty mešního propria z nadcházející první neděle postní. Zajímavě znělo také postludium po mši svaté v provedení místní nadějně studentky konzervatoře.

Panu Břízovi, paterům Šimáčkovi a Hurtovi a všem, kteří se jakkoli podíleli na přípravě tohoto podnětného dne, je třeba vzdát hold a díky za jejich snahu o pozvednutí úrovně varhanické služby a liturgické hudby v litoměřické diecézi. Lze jen věřit, že při dalších pravidelných setkáních se podaří tento záměr postupně naplňovat.

Vít Šobář

Obec a farnost Mašřov

Jsou oblasti diecéze, o kterých se nepíše. Ne proto, že bychom na ně zanevřeli, naopak – zájem by byl, ale zpravidla není nikdo, kdo by byl ochoten něco smysluplného nebo vůbec něco napsat. O to více potěšil následující příspěvek, který by rád připomenul staré „dobré“ časy a slavná jména těch, kteří se jejich osady snažili pozvednout. Redakce také děkuje autorovi za zaslání poučné knížky o tomto kraji...

Když dnes někdo projíždí obcemi v okolí Krásného Dvora a částí bývalého okresu Podbořany, těžko si dovede představit, že i zde kypěl náboženský život, a to i po roce 1945.

Zvláště po reemigraci volyňských Čechů řady věřících vzrostly. S nárůstem věřících

vyvstal problém s dosazením českých kněží do pohraničí. Z obce Mašřova byla tehdy vyslána k otci biskupovi Štěpánu Trochtovi delegace složená z pana řídícího učitele a dvou volyňských Čechů s prosbou o obsazení této farnosti farářem. Jejich prosba

byla vyslyšena a řádný křesťanský život začal. Na nedělní mše se sjížděli lidé z celého okolí, vyučovalo se náboženství a v roce 1949 se zde konalo slavné biřmování.

Vzpomíná se v tomto kraji na otce ThDr. Josefa Berana, Josefa Žurka, Silvestra Braitu a na dp. Josefa Striže ze Staré Bělé. Nelze však zapomenout na to, co později krutý ateismus v tomto kraji zničil.

Dalo by se hodně povídat a psát, ale rád bych spíše vyzdvihl současnost, kdy se nám tolik věnuje otec Josef Čermák z Kadaně. Bůh mu odplať.

Václav Kytl, Mašřov
redakčně upraveno podle
dopisu autora

Přednáška Tomáše Řeháka

Farní sál kaple
vzkříšení Vratislavice

24. května v 18 hodin

Partnerství

**aneb Jak na to, když
nevíš, jak na to**

Zamyšlení nad tím, jak nalézt životního partnera. Jak prožívají lásku kluci a děvčata, rozdíl mezi muži a ženami, erotika a estetika, sexuální vášeň, jak získat přízeň druhého. Praktické příběhy. Jak se bránit sexuálnímu vydírání. O panenství a o tom, když už je pozdě.

Marienthal a biblická zahrada

V souvislosti s tímto příspěvkem od pana Milana Turka z Liberce je třeba dodat, že kněží libereckého vikariátu naší diecéze se díky pozvání německých přátel a iniciativě P. ThDr. Miloše Rabana z Hejnic zúčastní euroregionální konference v klášteře Ostritz.

K nejkrásnějším německým památkám, které jsou spjaty s českými dějinami, patří klášter řádu cisterciánek St. Marienthal v Ostritz – nedaleko Frýdlantu v Čechách v naší diecézi. Byl založen v roce 1234 českou královnou Kunhutou, ale svou nynější tvář dostal až začátkem osmnáctého století. Ve stylu českého baroka vyrostly klauzura, kostel, křížová kaple, kalvárie a četné parky. Podle ideálů řádu Ora et labora zde dodnes prosperuje pět hospodářství – pekařství, pila, mlýn, pivovar a vinohrady. Natrvalo zaměstnáno je zde však jen šestnáct sester a padesát občanů z obce.

Zvláštní projekt pro toto tisícileté údolí s klášteřem připravovala vláda bývalé NDR.

Dnes je turisticky atraktivní Ostritz nedaleko našich hranic nejlépe přístupné z Liberce osobním autem přes Žitavu nebo polskou Sieniavku (asi 35 km), pěšky z Frýdlantu v Čechách přes Andělku (tudy i krásnou cyklostezku) nebo vlakem na víkendovou jízdenku s výraznou slevou. Větší část kláštera je přístupná i bez průvodce a zdarma. Doporučuje se spojit prohlídku kláštera s historickým městem Görlitz a využít k tomu jízdu vlakem nádherným kanonem Nisy.

Pod zemí se nachází zásoby hnědého uhlí, a proto mělo být celé území proměněno v obrovský hnědouhelný důl. Měly zmizet vesnice, historické objekty, komunikace, pole, lesy se všemi nádhernými přírodními i lidskou rukou vybudovanými objekty. Dnes zve ticho kostela nejen k rozjímání, ale i k potěše pohledem na nádherné restaurované objekty klášterního komplexu.

V poslední době sestry věnovaly pozornost zdokonalení parků a skvostem se stala biblická zahrada. Vznikla v prostorách bývalého dvora a prasečince a jejím cílem bylo umožnit návštěvníku, který se snaží o pochopení přírody, dokonalejší přístup k bibli. Ze 110 druhů rostlin, jmenovaných v bibli, je jen nepatrná část odolná chladu, proto většina druhů pochází z Německa. Využitím dalších druhů křovin a dřevin byla vytvořena členitá struktura, odpovídající i místním druhům živočichů a tím i místo, kde je možno po celý rok nacházet a prožít hluboké duchovní rozjímání.

Zřízení pohostinství v uzavřeném prostoru kláštera St. Marienthal se v říjnu 1994 ujala Nadace centra mezinárodních kontaktů – Internationale Begegnungszentrum. Pro dokonalé využití budovy bylo žádoucí upravit i okolní prostor pro pobyt, pohyb a odpočinek hostů. Loubí, které v bibli tvoří kulisu zjevením (olivovníky, ořešáky, moruše, jablka), člení dvůr a nabízí stinná místa a zajímavé aspekty květů a plodů. Biblická zahrada byla založena v letech 1998 a 1999 v rámci opatření o zaměstnanosti. Její zařízení je financováno z prostředků Úřadu práce a Německé nadace pro životní prostředí.

Klášter v Ostritz byl po dlouhá stěletí spojen s českými dějinami. Jeho sestry nacházely v Čechách útočiště a byly podřízeny českým církevním orgánům, ale také odtud přišlo husitské drancování. V minulosti jsou známy anabáze jihomoravských věřících z dvacátých let, kdy klášter v Ostritz navštěvovali lidé až od Hodonína. Bojanovští občané vypravují, že cesta trvala nejméně čtrnáct dní.

Milan Turek, Liberec

Čtyřleté gymnázium v Bohosudově

Přijímací řízení ve školním roce 2001/2002

Přihlášky ke studiu na čtyřletém gymnáziu přijímala škola do konce března 2002. Vzhledem k tomu, že Biskupské gymnázium Bohosudov není státní školou, je možné podat přihlášku ke studiu a účastnit se přijímacího řízení nezávisle na již podaných přihláškách na jiné školy. Přijímací řízení proběhne v řádném termínu dne 23. dubna 2002 od 9 hodin. Náhradní termín je stanoven na 30. dubna 2002 od 9 hodin a 14. května 2002 od 9 hodin. Je možno domluvit i ubytování v konviktu (internátu).

Přijímací zkoušky se konají z matematiky, českého jazyka a všeobecného přehledu. Výsledky přijímacího řízení škola zveřejní v den konání zkoušky na vývěsce u vchodu do budovy gymnázia a do 7 dnů od vykonání zkoušky vyrozumí každého uchazeče písemně.

P. Rudolf Repka, gymnázium Bohosudov

Den otevřených dveří v Mostě

Oblastní charita Most pořádala v pondělí 8. dubna v klubu v ulici Petra Jilemnického 2457 pro veřejnost Den otevřených dveří. Akce se konala k Mezinárodnímu dni Romů, protože většina návštěvníků zařízení je romské národnosti.

Klub byl otevřen od 8 hodin, v 10 hodin se konala vystoupení předškoláků z klubu pro předškolní děti Savička, ve 13 hodin vystoupily děti z klubu pro školáky.

Mgr. Eva Čenkovičová, ředitelka OCH Most
ilustrační foto: Jan Rosenauer

Těžkosti s politikou

Radost a naděje, smutek a obavy...

Je možné říci něco nového k tomuto tématu? Zdá se, že ti, kteří mají zájem, jednají a ti, kteří zájem nemají se nenechají ze svého klidu (a někdy i duchovní lenosti) ničím vyvést. Ani výroky papežů, ani vatikánského koncilu. Zkrátka ničím (tedy téměř ničím).

Doufám ale, že vyrůstá nová generace křesťanů, která není zatížena ghettoovou mentalitou církve a která se dokáže rozhlízet okolo sebe a samostatně myslet.

Mohou se podívat do světa. V řadě oblastí pak mohou kriticky a z nadhledu vidět různá dilemata naší české kotliny, která již svět okolo nás vyřešil anebo se snaží řešit. **Je velkým obohacením** vidět život církve na západ od nás, která vzala vážně 2. vatikánský koncil (1962–1965).

Mohou tak vidět věci dobré, které se osvědčily, i věci, které se neosvědčily. Povzbuzují je vidět křesťany a jejich společenskou angažovanost v oblasti politiky, charity, nevládních organizací – ať již ekologických či jinak prospěšných. Je samozřejmě dát část svého času bližnímu, společnosti, a tak přetvářet časný řád v duchu evangelia.

Druhý vatikánský koncil začal před 40 lety a je dnes považován za výrazný historický mezník, kdy katolická církev našla nové pojetí světa a nově formulovala svůj vztah k němu. Dokument, který shrnuje toto téma se jmenuje **Gaudium et spes** (Radost a naděje).

První část vysvětluje vztah církve k světu skrze kapitoly o důstojnosti lidské osoby, o lidském společenství, lidské činnosti ve světě.

„Vlastní poslání, které Kristus světil své církvi, není sice rázu politického, hospodářského nebo sociálního; cíl, který jí vytkl, je rázu náboženského. Přesto však právě z tohoto náboženského poslání vyplývají úkoly, světlo a síly, které mohou sloužit k vybudování a upevnění lidské společnosti podle Božího zákona.

Je sice pravda, že zde nemáme trvalou vlast, ale hledáme budoucí (Žid 13,14); avšak ti, kdo se proto domnívají, že mohou zanedbávat své povinnosti vůči tomuto světu, jsou na omylu, neboť si neuvědomují, že právě víra je tím více zavazuje, aby je plnili, každý podle svého povolání.“

P. Josef Hurt

Dokončení v příštím čísle

Velikonoce v diecézi

foto J. Rosenauer
archiv MCDO

Není možné na jedné stránce ukázat rozmanitost bohoslužeb tří dnů velikonočního tridua slaveného ve stovce farností. Přijměte alespoň tyto dvě fotografie jako připomenutí oslav Kristova výkupného utrpení a zmrtvýchvstání.

Nahoře: Svěcení paškálu na Bílou sobotu před chrámem Nanebevstoupení Panny Marie v Ústí nad Labem. Obřadu se zúčastnili i pravoslavní mniši z kláštera v Chabařovicích.

Dole: Slavení svátku Paschy podle židovského obřadu na Zelený čtvrtek v MCDO v Hejnicích. Ježíšova „Poslední večeře“ probíhala právě při tomto obřadu.

LETNÍ TÁBOR RODIN

Jako v předešlých letech se i o těchto prázdninách uskuteční **Letní tábor rodin YMCA – Živá rodina**. Nabízíme volná místa v termínu

17. – 24. srpna (So – So)

Tábor se bude konat **na Pavlátově louce u Nového Města nad Metují**. Objekt nabízí sportovní halu, jídelnu a sociální zařízení se sprchami. Dále je možno využít hřiště na fotbal a volejbal i menší bazén. Stravování bude zajištěno čtyřikrát denně.

Ubytování nabízíme v šestilůžkových chatkách a ve zděném domku (pokoje se třemi a šesti lůžky).

Program:

Dopoledne probíhají diskuse dospělých ve skupinkách, děti mají vlastní program zajištěný pečovateli. Odpoledne se pořádají různé sportovní hry a soutěže, kterých se účastní celé rodiny. Večer – pokud se podaří zajistit přednášející, uspořádáme besedy na různá témata, dále se můžete těšit na táboráky a noční bojovku. Součástí programu je i celodenní výlet, dětská pouť, olympiáda apod. Chystáme také batikování, vyrábění z kůže a práci s keramickou hlinou (budeme mít k dispozici pec).

Cena tábora:

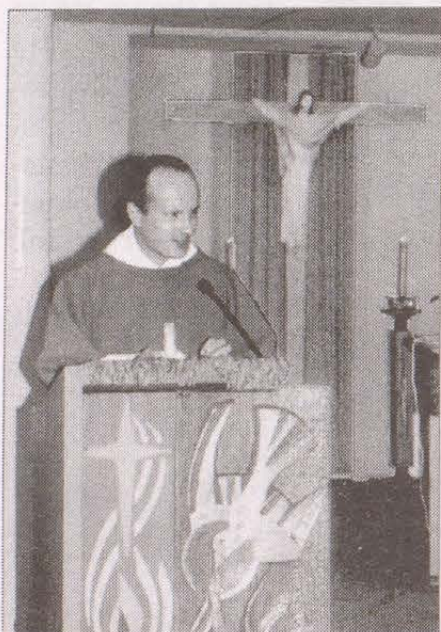
rodiče 1535 Kč, děti velká porce 1330 Kč, děti malá porce 1155 Kč, děti do 2 let bez stravy 490 Kč.

Blížeji podrobnosti a přihlášky na adrese YMCA – Živá rodina, Na Poříčí 12, 110 00 Praha 1, tel.: 02 24872421, mail: zr@ymca.cz

P. Jindřich Kotvrda – spirituál Teologického konviktu v Litoměřicích

Otče Jindřichu, i když životopisná data zcela nevyčerpají pohled na osobnost, přestav se nám aspoň trochu:

Narodil jsem se v Brně, bydleli jsme asi 3 roky ve farnosti Pozořice a pak ve Slavkově u Brna. Tam jsem chodil na základní školu a taky do náboženství. Ve víře jsem byl vychován rodiči, potom později, když už rodiče na svoje děti nemají tolik vlivu, pomohli mladí lidé – parta mladých křesťanů a kněží, kteří u nás působili.

Přihlásil jsem se na elektrotechnické učiliště v Brně, protože mě bavila elektrotechnika, zvláště elektronika. Asi v 17 letech jsem prožil jakési druhé obrácení, poznal jsem, že mě Bůh miluje osobně. To můj život změnilo a začal jsem uvažovat o službě v kněžství. Přihlásil jsem se zároveň do semináře v Litoměřicích a na VUT Brno, obor mikroelektronika.

Přijali mě do semináře, a tak jsem nastoupil a prožil v něm krásné a poměrně bezstarostné období. To bylo přerušeno vojenskou službou na 2 roky, kde jsem zažil naprosto jiné prostředí než v semináři. Pak jsem dále pokračoval ve studiu Teologické fakulty v Litoměřicích a v roce 1988 jsem byl v brněnské katedrále vysvěcen na jáhna a později na kněze. Působil jsem pak 2 roky jako kaplan (dnes tedy přesněji farní vikář) v Brně – Králově Poli, v Loděnicích

u Moravského Krumlova a v okolí na týmové faře, od roku 1991 v Drnovicích u Vyškova a v okolí. Pak jsem byl poslán ke službě krajanům a exulantům v zámoří – v Austrálii a v USA. Po návratu z USA jsem začal svoji službu spirituála v Litoměřicích v Teologickém konviktu...

Působení v Austrálii a ve Spojených Státech je jistě nejen zajímavá „exotická“ zkušenost s pastorační v zámoří, ale předpokládám, že ses také inspiroval zajímavými pohledy, které jsou použitelné i v našich evropských podmínkách?!

Byla to pro mne důležitá zkušenost, především v tom, že mi Bůh splnil to, o čem jsem snil, totiž že bych rád sloužit v nějaké anglicky mluvící zemi. A nemusel jsem se o to nějak hlásit, prostě jsem k tomu byl biskupem poslán. S radostí jsem s jeho nabídkou souhlasil. Nejprve to mělo být Toronto v Kanadě, byl jsem však poslán do Austrálie a po dvou letech služby v Sydney a „okolí“ jsem odešel do New Yorku, kde jsem strávil 3 roky. V obou zemích jsem pracoval s krajanými a exulanty, studoval a vypomáhal v tamní pastorační.

Byla to pro mne nedocenitelná zkušenost, o které stále přemýšlím. Pobyt v obou zemích je nezapomenutelný a ještě pořád teskním, když slyším o USA, Austrálii nebo Novém Zélandu... Docela nesnadno se mi vracelo zpátky do ČR.

USA jsou pro nás známější zemí, ale známe je obvykle z filmů, které mohou často být nevalné úrovně, takže obraz o této zemi je velmi zkreslený. Pro mne to bylo velmi důležité a často překvapující poznání. Hodně mě zaujala historie a z ní vyplývající mentalita této země. Překvapilo mě, jak tam křesťanství prosákl hluboko do mentality lidí, i těch, kteří křesťanství příliš neprožívají, nebo se k němu vědomě nehlásí...

Určitě jsem se inspiroval mnoha pohledy, které jsem v zámoří získal. Mám je asi někde v sobě a občas se projevují i navenek. Asi to ani jinak nejde. Učit se od anglosaského světa můžeme hodně... Často se ale setkávám s předsudky vůči USA a sám jsem je určitě také měl. Na začátku jsem hodně srovnával, ale s postupujícím časem jsem se učil méně posuzovat očima člově-

ka pocházejícího z malé země v srdci Evropy. Například na začátku mě hodně zaskočilo to, že farnosti v USA pořádají autobusový zájezd do města heren např. Atlantic City v New Jersey. Od nás jsem byl zvyklý spíš na to, že když farnost organizuje nějaký autobusový zájezd, musí to být někde na poutní místo. Těch v USA moc není... Časem jsem si uvědomil, že hodně zbožných babiček, které na takové zájezdy do herny jezdí, tvoří vlastně jádro své farnosti a hraní na mincovních automatech berou jako formu zábavy a odpočinku, na které nemusí být nic špatného.

Pokusil jsem se svoje nové zkušenosti shrnout v jednom článku, v němž se snažím popsat, co všechno jsem se v USA a v Austrálii naučil. Nechci jej tady celý opakovat. Dalo by se to shrnout do věty, že nový obzor otevřelo poslouchání příběhů lidí, kteří z Československa odešli do nové země, dále poznáním odlišnosti anglosaského světa, světa počítačů a Internetu, světa americké církve a farnosti, atd...

Studium pastorační teologie a duchovního doprovázení hodně ovlivnilo a často i změnilo moje dosavadní postoje. Poznám důležitost supervize, tedy jakési skupiny, jejíž členové si navzájem pomáhají v řešení otázek a pocitů z pastorační či duchovního doprovázení.

Učil jsem se naslouchání druhým a jeho důležitosti pro mezilidské vztahy, dále důležitosti sebepojetí a jeho vliv na duchovní život a také význam náboženské zkušenosti, které jsem předtím příliš nevěnoval pozornost. Překvapila mě také péče, která se v USA věnuje doprovázení těch, jimž zemřel blízký člověk a kteří procházejí různými stadii zármutku.

Líbilo se mi propojení mezi teorií a praxí, které se na tamních univerzitách silně projevuje. Takzvané praktikum znamená, že člověk koná svoji pastorační praxi a pak o ní na univerzitě písemně podává přehled a diskutuje se o ní. Také jsem oceňoval rozvrh kurzů na celý semestr, takže se už na začátku přesně vědělo, co se bude který týden učit a co je k tomu potřeba si dopředu přečíst. Vlastní přednáška už pak mohla předpokládat několik přečtených textů (často jich bylo požeňnaně...), nemusely se říkat základní skutečnosti, při přednášce se mohlo tím více diskutovat. Moc se nedalo spoléhat až na zkouškové

období. Student je tak dobře veden k soustavné práci. K tomu taky přispívá placení studia. Jestliže si student zaplatí přednášky, pak si dobře rozmyslí, jestli na nich bude nebo nebude přítomen...

Celkově mě v USA i v Austrálii oslovovala schopnost obyvatel přijmout lidi různých kultur, barev, jazyků a náboženství a snažit se o společný život v toleranci, a to i za cenu problémů. Tato různost mě fascinovala, měl jsem pocit, že je to vlastně celý svět shromážděný v městech jako Sydney nebo New York... Společné soužití má jistě řadu problémů, ale USA i Austrálie se je snaží řešit a do značné míry se to daří. Důkazem toho je velký zájem lidí ze všech zemí dostat se tam a trvale tam žít.

Taky se mi zdálo, že základní pohled na druhého a neznámého člověka je tam pozitivnější než u nás. Možná by se to dalo nazvat až naivitou. Ovšem takovýto pozitivní pohled musí mít velmi dobré výchovné účinky na člověka. Jestliže už od začátku očekávám to negativní a podle toho k člověku přistupuji, pak jej to snad skoro k tomu negativnímu vede.

Spirituál (z latinského spiritus – duch), kterého v konviktu děláš, je nějaký „oduševňovač“, nebo duchovní vůdce budoucích kněží?

Proč ne? Na místech, kde se připravují kněží, se vyvinul model výchovy, který odděluje organizační záležitosti a záležitosti vnitřní, duchovní. Spirituál má na starosti vnitřní záležitosti, zabývá se více tím, co

se děje v člověku uvnitř. Zpovídám, naslouchám, učím způsoby modlitby a záležitosti týkající se lidské a duchovní formace studentů. Je to pro mě velmi náročná, ale také neobyčejně zajímavá služba, ve které jsem nejen formátorem, ale i formovaným. Zároveň vypomáhám kněžskou službou i mimo konvikt.

Kromě mé služby spirituála jsem také kaplanem společenství „Víra a světlo“ pro mentálně postižené, jejich rodiče a jejich mladé přátele. Toto hnutí založili Jean Vanier a Marie-Helene Matthieu poté, když se jim rodiče mentálně postižených chlapců Tadeáše a Lukáše svěřili se svou bolestnou zkušeností s poutí do Lurd. V Lurdech je neradi přijímali a snažili se je skrýt před „normálními lidmi“. Jean, Marie-Helene a další se pak rozhodli uspořá-

dat velkou pouť pro mentálně postižené, na kterou přijelo asi 12 000 lidí z 15 zemí světa. Tato pouť v Lurdech pak dala vznik hnutí „Víra a světlo“. Zamýšlená jednorázová pouť tedy vyústila do pravidelného setkávání.

Setkávání s mentálně hendikepovanými a lidmi kolem nich je pro mne cestou, jak čerpat sílu u slabých, u těch, kteří mají porušený intelekt, ale nemají oslabenou schopnost milovat. Tito lidé pomáhají v procesu uzdravení toho, co je ve mně nějakým způsobem zlomeno nebo narušeno. Je to také jakési vyvážení mé služby v konviktu. Tato setkávání nechápu ani tolik jako službu postiženým... Spíše tam přicházím čerpat než dávat...

Jaký by měl být podle spirituála teologického konviktů kněz ve 21. století?

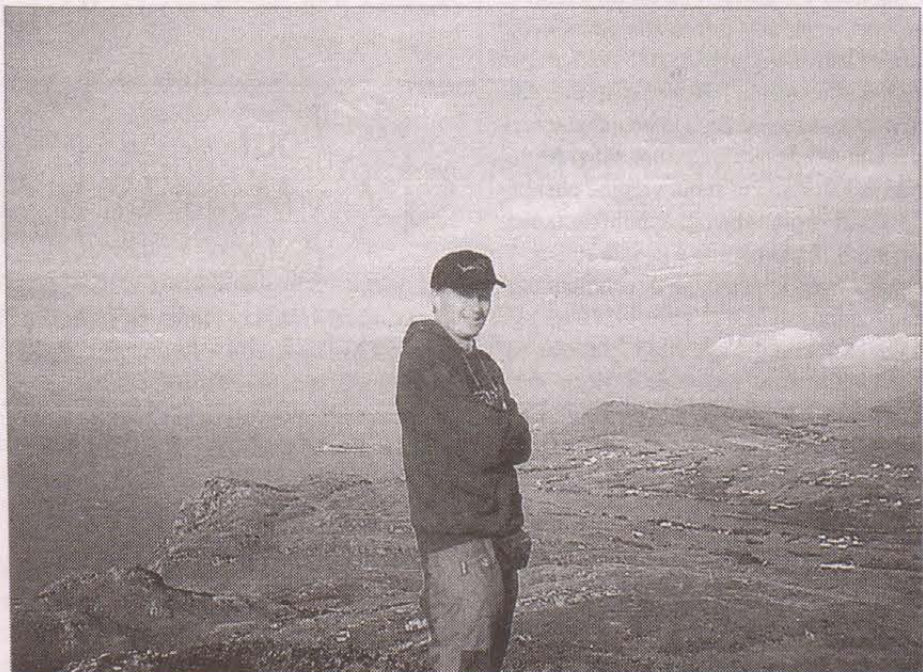
Boží služebník, který předkládá Bohu život a službu Božího lidu. Tvořivě hledá cesty, jak propojit často nevědomou touhu člověka po Bohu a Boží touhu po člověku. Kněz je blízký Bohu a tím i blízký člověku, prorok, který dokáže slyšet Boží hlas uprostřed souznějících hlasů. Měl by umět být v tomto světě zdánlivě nedůležitý, nepotřebný, a přece si uvědomovat hloubku svého kněžství. Bude se muset zříkat pokušení moci, která byla dříve tak zřejmá. To, co řekl kněz, mívalo kdysi velký dopad u množství lidí a církev mívala velkou autoritu. To se teď změnilo.

Zdá se také, že nebude žít na faře jako samotář, ale bude třeba učit se duchu spolupráce jak se spolubratry, tak i s laiky. Kněz si bude si také zvykat na to, že mnoho laiků studuje teologii a že jej mohou ve znalostech různých odvětví tohoto oboru předstihovat. Kněz to nemusí to brát jako újmu...

Důležitá bude také spolupráce kněže s duchovními i laiky jiných křesťanských církví. To říkám také proto, že jsem tady v Litoměřicích udělal velmi dobrou zkušenost se setkáváním zástupců sedmi křesťanských církví.

Jako kněz brněnské diecéze jsi již nějaký čas v pastoračním prostředí severních Čech, v prostředí diametrálně odlišném. Jak vnímáš tuto diecézi a její budoucnost? Co potřebuje podle tvého soudu nejvíce?

Přiznám se, že na mě severočeské podnebí i životní prostředí často působí de-

presivně. Zvlášť to platí o bývalých sudetských vesnicích. Ty jsou ovšem i v brněnské diecézi. Také tam jsou farnosti, odkud byli vyhnáni původní obyvatelé. Vnímám zvláštní pochmurný ráz původně německých vesnic a někdy si představuji, jak to asi vypadalo v době, kdy tam tepal radostný život (možná si to idealizují) a vadí mi to. Stala se velká chyba, i když samozřejmě podmíněná událostmi a dobou.

Nemám pro pastorační v této diecézi po ruce žádný jednoduchý návod. Je to misijní území a podle toho má vypadat působení kněží a laiků. Je třeba, aby v ní církev působila misijně, tedy v oblastech, kde je potřeba pomáhat člověku, který je v nouzi těla i ducha. Např. práce Charity a hospiců na tomto poli je nezastupitelná. Církev musí hledat jakýsi styčný bod. Současný člověk něco hledá a něco potřebuje. Na tyto potřeby je třeba odpovídat. Často nabízí církev to, o čem si současný člověk myslí, že to nepotřebuje. A naopak nenabízí to, o čem si současný člověk myslí, že to potřebuje. Církvi nemá jít jenom o zajištění bohoslužeb pro věřící. Jestliže každý člověk je člověkem náboženským, pak je třeba tuto náboženskost vnímat a nápaditě ji v lidech oslovit.

To, že je tato diecéze misijní, znamená také, že skupiny věřících jsou poměrně malé, ale zato je vidět, že ti, kdo je tvoří, vědí, co dělají. Nemohou spoléhat na většinový proud společnosti a kultury, jak se snad může dít na Slovensku, v Polsku a v některých částech Moravy.

Mám radost z toho, že v diecézi pracují pastorační asistenti a katecheté. Mám radost z toho, že vznikl a pracuje litoměřický hospic, Charita, azylový dům, útulek pro uprchlíky, sněmovní kroužky, různá společenství, rozvíjející se diecézní centra, církevní školy, centra duchovní obnovy, atd... – o mnohých aktivitách určitě ani nevíme.

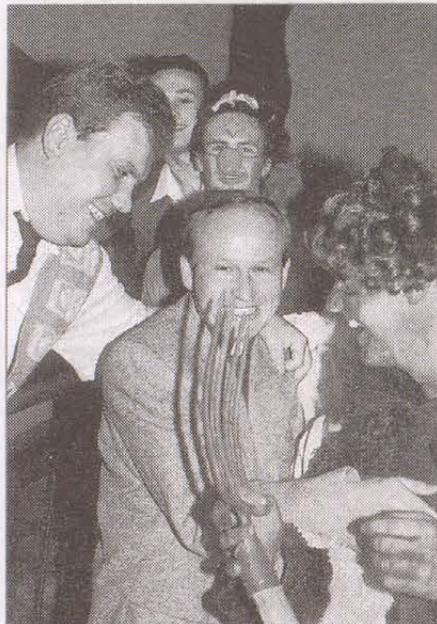
Nějaké slovo naší diecézi?

Napadla mě podobnost mezi 4. kapitolou Matoušova evangelia, kde se mluví o tom, že Ježíš začíná svoje působení v Galileji. To je území, kterým se pohrdalo jako smíšeným, pohanským.

„Když Ježíš uslyšel, že Jan je uvězněn, odebral se do Galileje. Opustil Nazaret a usadil se v Kafarnaum při moři, v území Zabulón a Neftalím, aby se splnilo, co je řečeno ústy proroka Izaiáše: *Země Zabulón a Neftalím, směřem k moři za Jordá-*

nem, Galilea pohanů – lid bydlící v temnotách uvidí veliké světlo; světlo vzejde těm, kdo seděli v krajině stínu smrti. (Mt 4,12 – 16).

Už dříve mě napadala paralela mezi územím Galileje v Ježíšově době a litoměřickou diecézí, která je také z velké části oblastí, kde byly přetrhány kořeny a původní obyvatelé byli odtud vyháněni, podobně jako bylo deportováno mnoho původ-

ních obyvatel Galileje. Neznám přesné statistiky, ale tuším, že naše diecéze je nejméně náboženský kraj a že čísla kriminality, drog apod... budou poměrně vysoká, ne-li nejvyšší v republice...

Tak jako v Galileji, i na tomto území se usazuje Ježíš, aby právě zde začal svoje veřejné působení, aby se stal světlem pro krajinu stínu smrti. Některé části diecéze, např. ty zasažené těžbou nebo exhalacemi, opravdu někdy krajinu stínu smrti připomínají. Ježíš začíná svoje veřejné působení v Galileji pomalu, nenápadně, setkáváním s lidmi, vyvolením a posláním lidí. Ti se pak stávají kvasem, který promění celý tehdy známý svět.

Tak to pokračuje i dnes: i v krajině „Zabulón a Neftalím“ působí Ježíš skrze svoje služebníky z řad kněží, jáhnů i laiků. Chovám naději, že v této diecézi přibývá lidí, kteří „uvidí veliké světlo“ a budou k němu přivádět ostatní.

**Dobrá tečka za dobrými slovy.
Děkuji za rozhovor.**

P. Michal Podzimek – šéfredaktor

Sportovní tábor pro starší chlapce

Loukov u Semil 1. – 11. 7. 2002

Pořadatel: Orel jednota Loukov u Semil. Odpovědná a kontaktní osoba: Vít Jůza, Loukov 1, 513 01 p. Semily, tel. 0431/685 237, mobil 0732/943 265. Náplň pobytu: turistika, sportovní hry a soutěže, koupání, společná modlitba, denně mše svatá. Podmínky účasti: chlapci od 12 let věku, účastnický poplatek 1600 Kč (v odůvodněných případech může být snížen), bez kouření, alkoholických nápojů, drog, peněz, radiopřijímačů a magnetofonů. Pořadatel si vyhrazuje právo kontroly osobních věcí účastníka. Podmínkou účasti je souhlas s podmínkami účasti jak ze strany samotného účastníka, tak jeho zákonného zástupce. V ceně není a pořadatel nezajišťuje žádné pojištění.

Letní šachový turnaj

Přepere 31. 8. 2002

Pořadatel: Orel jednota Turnov. Odpovědná a kontaktní osoba: Jan Mrázek, 512 61 Přepere 8, tel. 0436/325736. Místo konání: Římskokatolická fara v Přepěřích u Turnova. Přihlášky není třeba zasílat předem. Podmínky účasti: bez omezení. Příjem účastníků: 8.30 – 9h. Ukončení do 15 hod. Švýcarský systém.

Pouť v Modlivém dole

Jako každý rok, tak i letos se sejdeme u kaple Panny Marie v Modlivém dole u Svojkova nedaleko Nového Boru, abychom uctili Královnu máje. Bude to opět 1. května v 15.00 hodin a mši sv. bude mít nový pražský pomocný biskup mons. P. Karel Herbst, SDB. Ti, kdo budou v tento den na pouti v Jablonném, mohou se právě při cestě zpět zde zastavit. Svojkov totiž leží asi na polovině cesty ze Zákup do Nového Boru.

P. Josef Pavlas, Nový Bor

LIBERECKÁ ORELSKÁ ŽUPA ZVE K ÚČASTI NA TĚCHTO AKCÍCH:

Akce na první pololetí byly uveřejněny v únorovém čísle

Župní turnaj v malé kopané**Loukov u Semil 21. 9. 2002**

Místo: hřiště (v případě mokra školní tělocvična) Loukov u Semil. Čas: 9–15hod. (může být upřesněno podle počtu přihlášených). Pořadatel: Orel župa Liberecká, Orel jednota Loukov u Semil. Přihlášky pokud možno 10 dní předem. Odpovědná a kontaktní osoba: Vít Jůza, Loukov 1, 513 01 p. Semily, tel. 0431/685 237, mobil 0732/943 265. Možnost účasti: pětičlenná družstva složená z hráčů libovolného věku. Nutná vhodná sportovní obuv (travnatě hřiště), pro případ mokra NUTNÁ VHODNÁ SÁLOVÁ OBUV (SVĚTLÁ PODRÁŽKA, NEZANECHÁVAJÍCÍ ČMOUHY)! Hrát se bude podle pravidel malého fotbalu s tím, že budou hrát na každé straně 4 hráči v poli a brankář bez možnosti střídání, délka jednotlivých zápasů bude 10–20 minut. Družstva budou rozdělena do kategorií podle součtu věku hráčů: do 60 let, 60–80 let, 80–160 let, přes 160 let.

Střelecká soutěž (vzduchovka)**Přepeře 7. 9. 2002**

Pořadatel: Orel jednota Turnov. Odpovědná a kontaktní osoba: Jan Mrázek, 512 61 Přepeře 8, tel. 0436/325 736. Místo

konání: Římskokatolická fara v Přepeřích u Turnova. Přihlášky není třeba zasílat předem. Podmínky účasti: do 15 let věku, potřebná ukáznenost. Příjem účastníků: 8.30–9h. Ukončení do 15 hodin.

Župní šachový turnaj**Přepeře u Turnova 9. 11. 2002**

Pořadatel: Orel župa Liberecká, Orel jednota Turnov. Odpovědná a kontaktní osoba: Jan Mrázek, 512 61 Přepeře 8, tel. 0436/325 736 (481 325 736). Místo konání: Římskokatolická fara v Přepeřích u Turnova. Přihlášky není třeba zasílat předem. Podmínky účasti: bez omezení. Příjem účastníků: 8.30–9h. Ukončení do 15 hodin. Hrací systém je volen tak, aby si všichni (i ti slabší) dost zahráli (švýcarský systém).

Vánoční šachový turnaj**Přepeře 27. 12. 2002**

Pořadatel: Orel jednota Turnov. Odpovědná a kontaktní osoba: Jan Mrázek, 512 61 Přepeře 8, tel. 0436/325 736 (481 325 736). Místo konání: Římskokatolická fara v Přepeřích u Turnova. Přihlášky není třeba zasílat předem. Podmínky účasti: bez omezení. Příjem účastníků: 8.30–9h. Ukončení do 15 hodin. Švýcarský systém.

Dětský vánoční šachový turnaj**Přepeře 28.12.2002**

Pořadatel: Orel jednota Turnov. Odpovědná a kontaktní osoba: Jan Mrázek, 512 61 Přepeře 8, tel. 0436/325 736 (481 325 736). Místo konání: Římskokatolická fara v Přepeřích u Turnova. Přihlášky není třeba zasílat předem. Podmínky účasti: děti. Příjem účastníků: 8.30–9h. Ukončení do 13 hodin. Švýcarský systém.

Předsilvestrovský turnaj ve stolním tenise**Lomnice nad Popelkou 30.12.2002**

Pro lepší i horší hráče

Pořadatel: Orel župa Liberecká, Orel jednota Lomnice nad Popelkou. Odpovědná a kontaktní osoba: Vít Jůza, Loukov 1, 513 01 p. Semily, tel. 0431/685 237 (481 685 237), mobil 0732/943 265. Místo konání: Orlovna v Lomnici nad Popelkou (u zimního stadionu). Přihlášky není třeba zasílat předem. Podmínky účasti: nečernící sportovní sálová obuv, dobré je mít i pátku. Příjem účastníků: 8.25–9.25. Ukončení do 16 hodin. Hrací systém je volen tak, aby si všichni (i ti slabší) dost zahráli (švýcarský systém).

Zpracoval Vít Jůza

Zemřel generální sekretář Caritas Europa

(Brusel, Praha) Po těžké nemoci zemřel v neděli 10. února v nemocnici Aix-la-Chapelle v německých Čáchách ve věku 52 let generální sekretář Caritas Europe Hermann Icking. Svou funkci zastával od února 1996, za tuto dobu vybudoval bruselskou centrálu organizace Caritas Europa sdružující 44 národních Charit.

V prosinci loňského roku Hermann Icking ze zdravotních důvodů odstoupil. V souvislosti s tím ocenili představitelé Charitas Europe jeho významný podíl, kterým přispěl sedmi

roky své práce pro evropskou charitní centrálu.

Funkci sekretáře byl prozatím pověřen Rakušan Bruno Kapfer, dosud koordinátor pro azylovou a přistěhovaleckou problematiku. Nová volba generálního sekretáře Caritas Europa se uskuteční koncem května v Lisabonu.

Sdružení Česká katolická je členem světové konfederace charitních organizací Caritas Internationalis a jejího evropského regionu Caritas Europa od roku 1995.

tiskové oddělení SČKCH

Česká křesťanská akademie v Mostě

zve na přednášku prof. Tomáše Halíka

Náboženství věci soukromou či veřejnou

v sále ZUŠ Obránců míru pondělí 29. 4. v 18.30

Centrum pro rodinu

Manželská setkání

Společně na hlubinu

Manželství má naprosto přirozený základ, který je lidmi chápán jako základní prvek lidské společnosti. To je věc, která ač vypadá obyčejně a jednoduše, vůbec obyčejná a jednoduchá není, neboť lidé, díky civilizaci, dnes žijí v nepřirozeném prostředí. Mírně ekologicky, materiálně i společensky. V severních Čechách se díky této skutečnosti dostalo postavení manželství i rodiny do tíživé situace.

Původ obyvatel tohoto regionu se velice různí, někdo vyrostl v harmonické rodině, jiný v problematické a další v rozdělené. Ne všichni tedy udělali stejnou základní zkušenost o soudržnosti rodiny. A tyto zkušenosti na ně samozřejmě působí.

Díky minoritnímu postavení věřících v naší společnosti se často stává, že se věřící lidé začínou řídit podle majority a přebírají nekřesťanská řešení, protože jiná neznají. Přitom křesťanství má pro rozvoj partnerských vztahů netušené možnosti, a tak se na počátku devadesátých let v naší republice rychle rozšířila křesťanská aktivita nazvaná Manželská setkání.

Manželská setkání jsou křesťanská iniciativa usilující o obnovu, zlepšení a upevnění partnerských vztahů. Tato aktivita je otevřena všem manželům bez rozdílu věku a náboženského vyznání. Náplní letního kursu Manželských setkání jsou přednášky týkající se vzájemných vztahů muže a ženy v manželství, doplněné o skupinovou práci.

Kurs však není zvláštním druhem duchovních cvičení. Jeho hlavním posláním není tedy duchovní obnova zaměřená na růst jednotlivce, ale snaha o obnovu, zlepšení, upevnění manželství i rodiny jako celku, a to v rovině lidské i duchovní. V duchovním rozměru se tedy jedná o naplnění svátosti manželství. Svátost manželství stanoví před partnery nelehký úkol být jeden. Je to úkol nesmírně těžký a je nutné se k němu znova a znova vracet.

Cílem kursu je tedy prohloubení partnerských vztahů mezi mužem a ženou a týdenní letní kurs je pořádán pro celé rodiny. Děti mají zajištěn vlastní program a péči v době přednášek a práce ve skupinách. Dítě v kočárku má každé svého pečovatele, ostatní děti jsou rozděleny podle věku do skupin a nutno konstatovat, že se jim v kolektivu velice líbí, a proto se vždy na

ZASVĚCENÝ ŽIVOT

Bohu? Službě lidem? Proč? Jak vypadá?

Mladým křesťanům od 17 let, které by zajímalo bližší seznámení s tím, kdy a proč vznikly křesťanské řeholní komunity, co v nich věřící muži a ženy už po staletí stále hledají a nacházejí, něco málo z toho prožít na vlastní kůži a odnést si z toho podněty pro svůj duchovní život doma, nabízíme

TÝDENNÍ POBYT V KLÁŠTEŘE V KOSTELNÍM VYDŘÍ

Začátek v neděli 25.8. v 18 hodin, ukončení v pátek 30.8. po obědě

Program budou tvořit dny prožité ve společenství bratří a sester: společná modlitba, přednášky, den ticha, manuální práce (přineste si pracovní oblečení), sdílení...

Za společenství bratří karmelitánů a sester boromejek Vás zvou

P. Benedikt O.Carm. a S.M. Thérèse SCB

Kostelní Vydří 58

380 01 Dačice

telefon: 0332 - 420 119

e-mail: kostelni.vydri@karmel.cz

léto velice těší a sami nutí rodiče, aby se kursu zúčastnili.

Já to nepotřebuji!

Někteří lidé možná řeknou, že žádná Manželská setkání nepotřebují, neboť jsou se svým partnerským vztahem celkem spokojeni. Slyšel jsem i názor, že na těchto Manželských setkáních se láska vyznává na povel. Musím uznat, že mě nejvíce rozesmál názor jedné nezúčastněné ženy, která suše konstatovala: „Manželská setkání jsou jen pro slabochy“. My lidé však často podléháme falešnému pocitu dokonalosti, a to v rovině lidských vztahů i v rovině duchovní. Jsme příliš zahleděni do svých pravd, názorů, přesvědčení a pocitů a nemáme chuť ani odvahu podívat se pravdě do očí.

V praxi tak náš manželský život vypadá, jako když se na mělké náhodně potulují dvě lodičky jedna se jmenuje ON a jedna ONA. Někdy má pocit ON, že je na cestě od pobřeží dále, jindy zase ONA. Ve skutečnosti obě lodičky se pohybují jen podél pobřeží, často dřou o dno a vesla bezmocně plácají do mělké vody. ON i ONA tak mají pocit, že se něco děje. ON i ONA se ve směru, kam plout, shodnou jen náhodně, neboť přes hukot vln se jen těžko navzájem slyší. Jejich setkání jsou do jisté míry též jen náhodná. Toto platí nejen o našem manželském životě, ale i životě duchovním.

Co to jsou tedy podle našeho názoru kursy Manželských setkání? Je to cesta a hlavně návod, jak ze dvou lodiček přestou-

pít na jednu loď společnou, kterou nazýváme partnerským vztahem, manželstvím.

Lodička pro dva...

Když jsem se modlil a rozjímal v kapli ráno šestého dne letního kursu Manželských setkání 2001 ve Stráži pod Ralskem, uviděl jsem ve svém nitru tento obraz: Se svojí ženou Ivou jsme seděli na jedné lodi. Já jako muž byl u vesel a vesloval jsem mocnými záběry na hlubinu za láskyplným hlasem. Iva seděla na zádi lodi a vzájemně jsme si hleděli do očí. Protože před lodi směřovala k hlasu a já byl ke směru jízdy zády, vlastně jsem na cestu neviděl. Na cestu ovšem viděla Iva, která mi radila, a tak jsme se vyhýbali všemu nebezpečí zrádných útesů. Když jsem se cítil unaven, lehl jsem si do jejího klína a ona mě hladila po vlasech a já sbíral síly na další veslování. Díky této vzájemné pomoci se naše cesta stala bezpečnější. Společně jsme pluli na hlubinu. Na této hlubině jsme již zcela spočívali nejen v sobě, ale především v Bohu.

Ing. František Růžička
Diecézní centrum pro rodinu

Bližší informace

rádi zájemcům poskytnou manželé Růžičkovi, Dukelských hrdinů 282, 417 42 Krupka, Tel.: 0417 / 852 315, e-mail: FRANTISEK.RUZICKA@MUKRUPKA.CZ

Katechetické centrum

Vikariátní katechetická setkání

Vikariát Ústí nad Labem

dne 24. 4. 2002 v 19.00
na faře v Ústí nad Labem.
Bližší informace podá Mgr. Vít Audy
(tel. 047/520 93 03).

Vikariát Krušnohorský

dne 14. 5. 2002 v 16.30
na faře v Mostě.
Bližší informace podá Jana Mračníková
(tel. 035/77 04 606).

Všichni katecheté, ale i kněží z těchto vikariátů a okolí jsou na tato setkání srdečně zváni.

Kurs smyslově-symbolické metody křesťanské výchovy předškolních dětí

Pořádá VOŠP sv. Jan pod Skalou 1,
266 01 Beroun, tel. 0311/67 24 61, ve dnech

5. 7. – 8. 7. 2002

ve Svatém Janu pod Skalou

Přednáší P. Herciková, J. Fellnerová a I. Bernardová, vyučující VOŠP (ped. zásady a metody výchovy malých dětí, společná práce na projektu zpracovaném smyslově-symbolickou metodou Franze Ketta, diskuse, společná modlitba atd.). Přihlášky zasílejte na výše uvedenou adresu, kurzovné 730 Kč je splatné na místě.

Mgr. Irena Duchoňová, vedoucí centra

Rekolekce pro katechety a pastorační asistenty

Rekolekce jsou určeny především všem katechetům a pastoračním asistentům, ale jsou otevřeny i ostatním zájemcům, kteří slouží v církvi. Jejich cílem je pomoci zastavit se a nasměrovat se na cestu ke Kristu.

Datum a místo: 27. 4. 2002
v Litoměřicích na Trojce
Exercitátor: P. Grzegorz Czerny

Průběh:

8.30–9.00	Občerstvení a vzájemné neformální seznámení
9.00	Přivítání a zahájení
9.15–9.45	První téma
9.45–10.30	Osobní rozjímání
10.30–11.00	Druhé téma
11.00–11.45	Osobní rozjímání
11.45–12.00	Modlitba hodinek a Anděl Páně
12.00	Oběd a káva
12.30	Santa siesta
13.30–14.00	Třetí téma
14.00–14.30	Osobní zamyšlení
14.30	Mše svatá
15.30–16.00	Společný závěr

Kdykoli v průběhu dne (mimo konání témat) je možné přistoupit ke sv. smíření či požádat o duchovní rozhovor.

Přihlášky na adresu: KS, Dómské nám. 10, 412 88 Litoměřice.

Mgr. Irena Duchoňová

Diecézní centrum pro mládež (DCM)

Celostátní setkání mládeže

Celostátní setkání mládeže je prezentováno na internetové adrese:

www.signaly.cz

Na těchto stránkách jsou všechny informace o setkání.

Oblastní setkání mládeže v Teplicích

10. – 12. května (možnost přijet i jen na sobotu).

Hlavní téma: „Vedení Duchem svatým...“
Hosté budou promlouvat na téma Partnerské vztahy.

Bližší informace na DCM.

Diecézní fotbalový turnaj v Litoměřicích

Tato akce by se měla konat 25. května, ale POZOR – konat se bude pouze v případě, že si ji zájemci sami připraví!!! Pokud se do 5. května nikdo ze zájemců o přípravu turnaje neozve, akce se konat nebude!!!

Týmy se zatím mohou hlásit na DCM.

Daniela Nešporová, vedoucí centra

Bližší informace: Diecézní centrum pro mládež, Dómské nám. 10, 412 01 Litoměřice; tel. 0416 – 73 44 23; 0603 – 452 001 (Daniela); e-mail: daniela.dcm@worldonline.cz

Diecézní pastorační centrum Litoměřice

Pozvání pro všechny studenty teologických fakult z litoměřické diecéze

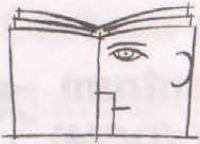
Setkání všech studentů teologických fakult z litoměřické diecéze se uskuteční dne 4. května 2002 v Litoměřicích.

Smyslem setkání studentů, kteří teologickou fakultu absolvovali nebo na ní studují, by mělo být vzájemné poznání, seznámení se současnou situací naší diecéze a společné hledání cesty, jak přinášet evangelium dnešním lidem v této misijní oblasti. Ti, kteří by měli zájem se tohoto setkání zúčastnit, ať se přihlásí na Diecéz-

ním pastoračním centru, Dómské nám. 10, 412 88 Litoměřice (e-mail: pastoracni.ltm@quick.cz).

Jestliže se nemůžete zúčastnit v tomto termínu a máte zájem o další setkání, prosíme, abyste se nám též ozvali. Rovněž budeme vděční za vaše náměty a připomínky.

P. Miroslav Šimáček, biskupský vikář pro pastorační

Nové knihy

Duby, Georges: Umění a společnost ve středověku, Paseka 2002, 129 Kč

Autor není u nás neznám, některé jeho práce věnované středověku už u nás vyšly a nyní se věnuje povaze a funkci uměleckého díla ve středověké společnosti. Autor vyvozuje, že nejpodstatnější funkcí středověku byla chvála Všemohoucího, v němž pramenila veškerá krása, jedinečný odlesk stvořené dokonalosti.

Buben, Milan M.: Encyklopedie řádů a kongregací v českých zemích, 1. díl, Libri 2002, 195 Kč

Tato encyklopedie je plánována do pěti svazků a autor v ní popisuje vznik a dějiny jednotlivých řeholních institucí ve světě i v českých zemích, jejich působení, spiritualitu a kulturní a historický přínos. První díl, který máme před sebou, je věnován řádům rytířským a křižovníkům. Druhý díl bude věnován řeholním kanovníkům a mnišským řádům, třetí žebavým řádům a řeholním klerikům, čtvrtý kongregacím a řeholním společenstvím a pátý ženským řádům, kongregacím, společností a institucím.

Borkowska, Malgorzata: Kristus - život Marmionův, Břevnov 2001, 170 Kč

Pátý svazek edice Pietas benedictina seznamuje čtenáře s životem a činností opata benediktinského kláštera Maredsons v Belgii blahoslaveného Kolumba Marmiona a z jeho díla je připojena kapitola Monastická modlitba.

Cardal, Roman: Bůh ve světle filosofie, Krytal OP 2001, 230 Kč

V současné filosofii nejsou příliš příznivé podmínky pro systematické zpracování otázky Boží existence, ale právě touto otázkou se tato kniha zabývá.

Altrichter, Michal aj.: Otázky české spirituality, Refugium 2001, 79 Kč

Další svazek Studijních textů Centra Aletti uveřejňuje práce Tomáše Špidlika, Pavla Ambrose, Jana Bl. Láška, Pavla Filipiho a Michala Altrichtera.

Malý, Radomír: Církevní dějiny, MCM 2001, 188 Kč

Příručka církevních dějin dovedená až k nástupu nynějšího papeže Jana Pavla II. Knihu lektoroval P. dr Fr. Holeček, OM.

Hanuš, Jiří aj.: Křesťanství a lidská práva, Vyšehrad+CDK 2002, 198 Kč

Knihy si klade za cíl vystihnout základní problémy vzájemného vztahu křesťanské nauky a praxe k universální novověké ideji lidských práv.

Neuner, Peter: Ekumenická teologie, Vyšehrad 2001, 298 Kč

Knihy je příspěvkem k hledání jednoty křesťanstva. Informuje o jednotlivých křesťanských církvích, jejich konfesních rozdílech a o tom, co vedlo k těmto rozdílům a popisuje dějiny ekumenického hnutí. Od téhož autora stejné nakladatelství vydalo v r. 1997 publikaci Laici a klerus.

Ohler, Norbert: Náboženské poutě ve středověku a novověku, Vyšehrad 2002, 228 Kč

Poutě existují v mnoha náboženstvích a tato kniha pojednává o poutích na Západě, v latinském křesťanství, jak je formoval Řím. Na podkladě dobových dokumentů vytváří autor plastický obraz náboženských poutí či spíše poutníka se vším všudy a věnuje se stejně jak náboženským motivům tak konkrétní infrastruktuře, sociálním podmínkám a právním ustanovením. V knize je četný doprovodný obrazový materiál.

Balabán, Milan - Tydlidátová, Veronika: Gilgameš, Vyšehrad 2002, 298 Kč

V dějinách různých světových kultur vznikla díla, která trvale oslovují člověka, dotýkají se jeho duše a vznášejí vysoké nároky na jeho rozhodování. Mezi nimi zaujímá přední místo nejstarší epos světa Gilgameš, který zrcadlí svět sumerských a babylonských představ o smyslu lidského žití. Moderní interpretaci tohoto slavného eposu je věnována práce našich religionistů.

De Clerc, Paul: Moudrost liturgie, Karmel 2002, 175 Kč

Knihy si klade, podle slov jejího autora, za cíl proniknout do smyslu liturgie, její moudrosti a o tom, jak jí porozumět a chce přispět k tomu, aby liturgii za svou přijali ti, kdo ji slaví.

Tretera, Jiří Rajmund: Stát a církev v České republice, Karmel 2002, 229 Kč

Publikace se zabývá současným právním vztahem církvi v České republice. Vysvětluje dějinné souvislosti na území republiky, vykládá rozdíl mezi konfesními a světskými státy, mezi rozlukovým a kooperacním modelem. Zabývá se ústavními předpoklady realizace náboženské svobody jednotlivce i církevního společenství a zákony o církvích. Je to vlastně doplněk svrchu uvedené knihy Stát a církev v zemích Evropské unie.

Webster, Derek: Opat a trpaslík, Karmel 2002, 109 Kč

Toto je kniha příběhů dvou mužů – opata Mikuláše a trpaslíka Jana žijících uprostřed bohaté tradice mnišství 4. století. Zасаzení jejich podobenství a příběhů do této tradice dává možnost promlouvat zvláštním způsobem i k dnešním lidem.

Cantalamesa, Raniero: Ukřížovaný Kristus, Karmel 2002, 65 Kč

Tyto úvahy byly předneseny ve svato-peterské bazilice v letech 1996 až 2001 a mohou posloužit dvojímu účelu: jako rozjímání o umučení našeho Pána a jako podnět pro novou evangelizaci.

Grün, Anselm: Tajemství velikonoční radosti, Karmel 2002, 129 Kč

Jak máme slavit Velikonoce a vychutnat z nich svou radost? Autor nám zde předkládá úvod do tajemství Velikonoc, naznačuje svět symbolů této slavnosti, jeho fascinující postavy.

Allegri, Renzo: Matka chudých, Karmel 2002, 119 Kč

Život Matky Terezy z Kalkaty, který vychází ve 2. vydání.

-mela-

Široký výběr knih, CD a MC a dalších náboženských předmětů Vám nabízí

Karmelitánské knihkupectví
(Knihkupectví Jonáš)
Mírové náměstí 15
412 01 Litoměřice
Tel./fax: 0416/73 24 58

Rozhovor s Radimem Ucháčem, prezidentem Hnutí Pro život ČR

23. března 2002 proběhl v Praze i námi ohlášený Pochod pro život. Otiskujeme tedy krátký rozhovor s prezidentem tohoto hnutí.

Mají podobné akce vůbec nějaký smysl?

Pochod pro život má několik cílů. Hlavním cílem je naše svědectví o důstojnosti lidského života tím, že se stavíme na stranu těch, kteří jsou dnes a denně zabíjeni při umělém potratu. Ublížíme-li se někomu, je mým naším povinností proti tomuto zlu se jakýmkoliv možným způsobem postavit. Druhým důležitým prvkem je, že se zde sejdou lidé, kterým není osud těchto nejslabších lhostejný, vzájemně se seznámí a povzbudí. Pro nás osobně s manželkou bylo loni moc milé se seznámit s těmi, se kterými jsme se znali zatím jenom prostřednictvím dopisů či telefonátů.

Nemyslíte, že je trochu extravagantní chodit po ulici a něco vykřikovat? Nejsou lepší způsoby – společné modlitby, obětování mší svatých a podobně?

Každý způsob má svou hodnotu. Co se týká formy – pochod začíná slavnou mší svatou v Chrámu Panny Marie Matky Boží před Týnem. Ti, kdo se chtějí v průběhu Pochodu modlit růžencem, mají možnost modlit se společně. Ti, kdo chtějí jít tiše nebo si povídat s lidmi okolo, samozřejmě také mohou. Vzhledem k délce průvodu (kolem kilometru) není možné zajistit společný zpěv či něco jiného. Takže se nejedná

o nějaké slabomyslné pokřikování hesel. Myslím, že celá akce má spíše blíže k průvodům o svátku Těla a Krve Páně, kdy se také lidé veřejnou formou přiznávají ke Kristu a vyprošují milost pro město, v němž bydlí. Někomu se dnes i tato forma vyjádření víry zdá extravagantní. V každém případě každý musí poznat, k čemu ho dnes Pán volá, a pokud nás volá, aby křesťané dnes takto „svítili“, je naše povinnost svítit.

Loni byly v masmédiích ukázky, že na Pochodu byly nějaké potyčky. Bude vůbec bezpečně se Pochodu účastnit?

Loni se podle střídavých odhadů Pochodu zúčastnilo přes osm set lidí. Odpor k naší snaze o zastavení potratů ale také přišlo vyjádřit deset levicových aktivistů. Skupinka osmi mladíků a dvě dívky ze Socialistické organizace pracujících bránily tzv. ženská práva a požadovaly, aby potrat byl prováděn zdarma. Úmyslně se tito mladí celou dobu snažili vyvolat nějaký konflikt, až to jeden nebo dva lidé účastníci se Pochodu nevydrželi a zakřičeli na ně. V novinách pak z toho udělali násilný konflikt dvou extrémistických stran. Lidé, kteří se Pochodu účastnili, nám ještě dlouho po tom psali, že sice tušili, že masmédiá neinformují často objektivně, ale to, co viděli v televizi či novinách, jimi hluboce otřásl.

Jak mohou přispět ti, kteří se vlastního Pochodu nemohou zúčastnit?

Hlavní je bezesporu modlitba. A jak víme, ten, kdo ji spojí s postem (cí posty), může vyprosít mnoho milostí. A tak bych rád poprosil všechny, aby se modlili za to, aby se naplnila vůle Boží. Zvláště prosím ty, kteří trpí, aby obětovali část svého utrpení za zastavení zabíjení nenarozených dětí. Jsem hluboce přesvědčen, že pokud se u nás změní potratová legis-

lativa, bude to takovým způsobem, že bude zřejmé, že to bylo dílo Boží. A to nejen kvůli hloubce zla, které potraty představují, ale i proto, že jsou jakýmsi lidskými oběťmi, kterými si vykupujeme dnešní často narcistní způsob života, kde hlavním přikázáním je „užít si“.

Druhou velkou pomocí je informovat své nevěřící okolí. Cílem Pochodu pro život je probudit svědomí lidí. A z toho důvodu jsme nechali vytisknout mnoho tisíc plakátů s motivem prázdné dětské postýlky (viz obálka předminulého čísla Zdislavy), které byly vyvěšeny v prostředcích městské hromadné dopravy v některých velkých městech naší republiky. Nemáme ale tolik prostředků a hlavně sil zajistit vyvěšení v menších městech či vesnicích. Pokud se bude Bohu líbit to, co děláme, vždycky nám pošle tolik prostředků, kolik smysluplně vydáme. Pokud by tedy měl někdo přístup k nástěnkám či ordinacím (zvláště dětským a gynekologickým, kam chodí maminky), napište nám, kolik plakátů a jaké (A4 na výšku, A3 na výšku i šířku a A2 na výšku) byste ve svém okolí využili.

Co byste si na konec přál?

Aby se splnila vůle našeho Otce.

Bližší informace: Hnutí Pro život ČR, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5

Abrahám – postava víry ❖ P. Jiří Voleský, Trmice

Dokončení z minulého čísla

Obětuj mi syna

Třetím velkým zlomem v praotcově životě je Hospodinův příkaz k obětování syna zaslíbení, Izáka. Abrahamova ochota i k tomuto kroku je vrcholným okamžikem jeho věrné odevzdanosti Hospodinu. Abraham zde opouští to nejcennější, co má. Izák je mu milejší nežli vlastní život, vždyť v sobě nese naděje otevřené budoucnosti pro otce, který se již ve svém stáří blíží hranici smrti. Smrt syna jednoznačně znamená ztroskotání celého Abrahamova přirozeného života a jeho snažení. V tomto kroku, který se dá označit jako vrcholný projev obětavé lásky vůči neviditelnému Bohu, se teprve Abraham skutečně stává otcem všech věřících. Tento jeho příkladný čin se stává životodárným semenem, které přináší své plody ještě po celá tisíciletí po praotcově smrti. Abraham zde opouští vše, co má, nebo může mít, s jediným cílem: odevzdat se bez výhrad tomu, který k němu hovoří jako jeho stvořitel a

jako jeho jediná naděje a „majetek“. Tím, že Abraham mění všechno, co má nebo co může mít, za přátelství a oddanost vůči Bohu, stává se nadčasovým vzorem vztahu člověka k Bohu. Tento vztah označujeme výrazem „víra“, přičemž je zjevné, že v sobě zahrnuje podstatně více, než jsme si snad pod tímto pojmem zvykli chápat. Víra podle Abrahamova vzoru není ani tak abstraktní rozumové přesvědčení o existenci Boha, jako spíše živý dynamický vztah k osobnímu, konkrétně jedinámu a milujícímu Bohu, jenž vyžaduje odevzdanost celého člověka a naprosté zaměření veškeré životní energie na rozvíjení tohoto pro život klíčového vztahu.

Abraham se stal svou příkladnou vírou duchovním praotcem věřících tří světových monoteistických náboženství: židovství, křesťanství a islámu. Nebyl člověkem lidsky a mravně bezvadným a dokonalým. Bible neukrývá jeho slabosti a nedokonalosti. Avšak svou věrnou odvahou opouštět vše, co má a co je, a odevzdávat sebe a svou budoucnost neustále do rukou Božích, oslovuje dodnes věřící na celém svě-

tě. Neustálé vykročování věřícího člověka do temnoty nejistoty s pevnou důvěrou, že jej tam zachytí milující a věrný Bůh, který tuto odvážnou odevzdanost na člověku vyžaduje, je dodnes všeobecně oslovujícím rysem Abrahamovy životní pouti víry. Vydávejme se i my stále znovu na tuto odvážnou a zároveň nejjistější životní pouť, jež jediná dokáže naplňovat nejhlubší touhy lidského srdce.

Mezináboženský dialog ❖ dokončení z minulého čísla

Mohamed Ali Šilhavý z ústředí muslimských náboženských obcí

Jako student gymnázia přečetl celý Korán a to jej tak oslovilo, že přijal islám. To jistě nebylo v té době jednoduché rozhodnutí. Musel hájit svoji víru v prostředí, které mu příliš nepřálo. Byl veřejně zesměšňován neznačnými za to, „že se klaněl Buddhovi“.

Vzpomněl jsem si na svoje křesťanství, ve kterém jsem se také cítil jako člen malé menšiny, a často jsem se za svoji víru styděl. Ve srovnání s islámem je ovšem stále katolická víra u nás většinová. Příklad Mohameda Ali Šilhavého mne tedy povzbudil v odvaze jít proti proudu a stát za svým přesvědčením.

Zaujalo mě také vysvětlení významu slova „džihád“ jako vnitřní válka proti zlu v nás. Připomíná mi to duchovní boj proti zlu, o kterém píše Pavel v listu Efesanům v 6. kapitole. Máme na sebe vzít plnou Boží zbroj, opásat se pravdou, obrnit se pancířem spravedlnosti, about se k pohotovému službě evangeliumu pokoje. Máme být opááni štítem víry, který hasí všechny ohnivé střely toho Zlého. Za přílibu má sloužit spasení a mečem Ducha je slovo Boží. (srv. Ef 6, 10 – 17).

Bývalý opat kláštera trapistů v Geneseo, John Eudes v jedné své promluvě k mnichům zdůrazňuje, že v benediktinské řeholi byl zvláště uctíván Kristus – Král. Král jako ten, který vede vojsko do boje.

Mnišský život byl často chápán jako boj proti zlu uvnitř. Ovšem nejen mnich je zván k tomuto boji. I každý křesťan se rozhoduje při obnově křestního slibu k boji proti zlu a všemu, co působí a čím se pyšní ďábel. Stavíme se na stranu Ježíše Krista, jeho Otce i jeho Ducha.

Dialog s ostatními náboženstvími mě tedy znovu upozornil na poklady naší víry a tradice, které někdy leží zaprášeny, podobně jako knihy s nesmírně důležitým obsahem. Tento dialog mi pomohl k hlubšímu poznání ostatních náboženství a kultur. Vysvětlování mi pomohlo v odbourávání některých předsudků často pramenících z neznalosti a malého zájmu.

Při společné závěrečné modlitbě v tichu jsem si uvědomil společnou touhu všech náboženství hledat odpovědi na otázky, jak je formuluje dokument 2. vatikánského koncilu *Nostra Aetate 1*: Co je člověk? Jaký je smysl a cíl našeho života? Co je dobro, co je hřích? Jaký je původ a cíl utrpení? Jak se dosáhne pravého štěstí? Co je smrt, soud a odplata po smrti? A konečně: Co je to poslední a nevyslovitelné tajemství, jež obklopuje naši existenci, z něhož jsme vyšli a k němuž spějeme?

Při hledání odpovědí na tyto otázky nechci jednoduše prohlásovat, že všechny odpovědi znám, že je mi vše jasné, ale potřebuji i setkání s ostatními hledajícími. Prosba z denní modlitby církve z večerních chval na pondělí 3. týdne vystihuje toto neustálé hledání: „Dej všem, kdo toužebně hledají pravdu, aby ji našli, a když ji najdou, aby ji ještě usilovněji hledali.“ A právě v tomto hledání mi pomohl i tento dialog mezi lidmi různých kultur a náboženství.

P. Jindřich Kotvrda